

8.

DE DIFFERENTIA PRO

MISSIONVM LEGIS ET EVANGELII, ET DE

fide iustificante propositiones XXI. disputatę

VVittenberge.

I.
Discernendę sunt promissiones additę legi, & illa, quę est Euangelij propria, videlicet promissio reconciliationis propter filium Dei.

II.
Paulus ait promissionem Euangelij propriam, gratuitam & fide accipiendam esse, Rom. iij. Ideo ex fide gratis, ut firma sit promissio.

III.
Cum accipi promissionem fide oporteat, fides necessariõ significat assentiri illi promissioni, & cum dubitatione pugnat.

IIII.
Ergo impię obruunt Euangelium, qui semper iubent dubitare, an Deo placeamus, & docent eam dubitationem non esse peccatum.

V.
Hac dubitatione filius Dei contumelia afficitur, quia quęritur reconciliatio non propter filium Dei, sed propter dignitatem propriam.

VI.
Et ambigenti animo excutitur consolatio, Et corrumpit præcipuos Dei cultus dubitatio.

VII.
Nam inuocatio dubitantis, an Deo curę sit, an placeat Deo, an audiantur suę preces, est ethnica inuocatio, & nihil differt ab inuocatione, quam recitat Virgilius, An te genitor cum fulmina torques, Nequicquam horremus.

VIII.
Dubitatio parit contemptum aut odium Dei. Hęc sunt peccata, quę ut Paulus ait, per legem existunt.

IX.
Rectę Iacobus inquit, Petat in fide non hæsitans.

X.
Vult Deus sibi hunc honorem tribui, quod uerę ppter filiũ suum nos recipiat, respiciat & audiat preces nostras. Sic vult inuocari, non ut inuocant Xenophon aut Cicero, seu Academici, quales nos esse uolunt, qui iubent dubitare.

XI.
Tenendum est dictum Ioannis, qui non credit Deo, mendacem eum facit. Ergo non credens promissioni Euangelij, non tribuit Deo laudem ueritatis.

XII.
Quoties incipis dicere preceationem, quoties inuocas Deum in omnibus negocijs, initio cogita & propiciũ esse tibi Deum, & certõ audiri tuas preces propter filium Dei. Sicut inquit ipse. Quicquid petieritis in nomine meo &c.

XIII.
Nisi præluceat hæc fides in inuocatione, precatio est inanis.

XIIII.
In hoc exercitio discas veram esse propositionem, proprie loquendo. Sola fide coram Deo iusti, id est, accepti seu reconciliati sumus.

XV.
Et tamen uerissima est propositio, Reconciliatum necesse est habere inchoatam obedientiam spirituales, & iusticiam bonę conscientię.

XVI.
Amisssa iusticia bonę conscientię, excutitur fides, & amittitur gratia, iuxta illud. Summa mandati dilectio ex corde puro, conscientia bona, & fide nõ ficta.

XVII.
Vera est propositio, & in quarto modo dicendi per se. Sola uoluntate uolumus, etiamsi uoluntas nunquam est sola, sed semper cum intellectu cõiuncta. Ita uera est propositio. Sola fide sumus iusti, id est, accepti, etiamsi fides nunquam est sola.

XVIII.
Nec tamen de uerbis litigamus. Rem retinere cupimus, ut intelligant bonę mentes se habere condonationem, & placere Deo propter filium ipsius, fide, nõ propter legem, seu propriam uirtutum dignitatem.

XIX.
Nec dubium est, hunc esse consensum Prophetice & Apostolicę Scripturę. Sicut & Petrus in Actis, adfirmat.

XX.
Ideo detestanda est aduersariorum rabies & pertinacia, qui damnant has sententias de fide, ac insuper iubent dubitare, & uocabulum fidei deprauāt, quo non aliud intelligunt, nisi professionem historię de Christo.

XXI.
Non est synecdoche cum dicitur fide iustificamur, sed proprie sic dicitur, & fides significat fiduciam misericordię promissę propter filium Dei. Hęc fides intuetur promissionem. Sicut Paulus Rom. iij. docuit.

DE DIFFERENTIA PRO-

MISSIONVM LEGIS ET EVANGELII, ET DE
suis distinctionibus, & de
V. V. V.

1. Legem & Evangelium sunt promissiones ad illas leges & illas, quae ad Evangelium pro
prie ad illas promissiones reconciliationis proprie illius Dei.

II. Paulus ait promissionem Evangelii propriam gratiam & fide recipere
quam esse legem. In illis ex fide gratia, ut sita in promissionibus.

III. Cum accipi promissionem fide oportet, fide necesse est significat illam
in illa promissionem, & cum dubitatione cogitur.

IV. Ego inquit obviavit Evangelium, per Imperator, subornatarius, an Deo
placuit, & etiam cum dubitationem non esse peccatum.

V. Fac dubitationem hanc, hoc contumelia affertur, quia dicitur reconcilia-
tio non proprie illius Dei, & proprie dignitatem propriam.

VI. Tandem cum animo excurrit consolatio, sic contumacia praecipuos De-
i totos debet.

VII. Nam inueniunt dubitantes, an Deo cur, sic in peccati Deo, an audiant
sua peccata, et etiam innocens, & nihil dicitur ab innocens, quam recte
Vigilans, An regitur cum saluta torpore, Nihilquidam horum.

VIII. Dubitatio parte corruptum suum omnium Dei, Haec sunt peccata, quae ut
Paulus ait per legem exstunt.

IX. Recte Iacobus dicitur, Petrus in fide non habuit.

X. Vult Deus sibi hunc honorem tribui, quod dicitur, quia fidei fuit sum nos nos
patet, etiam & audiat peccata nostra, sic nihil inueniunt, non in inueniunt Xmas
placet aut Cicero, seu Academici, quales nos esse voluit, qui iam dubitavit.

XI. Tenendum est dictum Iohannis, qui non credit Deo, mandatum cum fidei
Ergo non creditis promissionem Evangelii, non imputat Deo laudem ueritatis.

XII. Quos inquit dicit peccationem, quos inueniunt Deum in omnibus
ego inquit cogit & propitium esse tibi Deum, & cetero audiat ut peccata pro
per illum Dei, sicut inquit, quibus peccatis in nomine meo &c.

XIII. Nisi praecurrat hanc fides in inuocatione peccatis est inanis.

XIV. In hoc etiam dicitur veram esse propositionem, proprie loquendo, Sola si
de coram Deo iusti, id est, accepti seu reconciliati sumus.

XV. Et tamen uerissima est propositio, Reconciliationem necesse est habere in hoc
tam obedientiam spiritualiter, & iustitiam bonae conscientiae.

XVI. Amilla iustitia bonae conscientiae, exanim fides, & iustitia gratis, iura
illud, Summa mandata dicitur ex corde puro, conscientia bona, & fide & fide.

XVII. Vera est propositio, & in quarto modo dicitur per se, Sola voluntate nos
iustus, tamen uoluntas mandatum est sola, sed tempore cum intellectu condenda.
Iam uera est propositio, Sola fides iustus, id est, accepti, tamen fides non pura
est sola.

XVIII. Nec tamen de uerbis iustitiam, & in ueritate cupimus, ut intelligam bonam
mentis se habere condemnationem, & placere Deo proprie illum ipsius fide, ad
proprie legem, seu propriam ueritatem dignitatem.

XIX. Nec dubium est, hanc esse ueritatem, Proprietate & Apostolica scriptura
ita sicut & Petrus in Actis, & dicitur.

XX. Ideo dicitur, quod est, & inueniunt, & inueniunt, qui ueritatem
sententias de fide, ac inueniunt, & ueritatem fidei dicitur, quod
non alius intelligunt, nisi protestantem historiam de Christo.

XXI. Non est fidei, quod cum dicitur fide intelligantur, sed proprie sic dicitur
& fides significat fiduciam in sermone promissa proprie illius Dei. Hanc
des inueniunt promissionem, sicut Paulus Rom. iij. docet.